

חייבת לספר לה את האמת. היא הכירה היטב את אחותו של מפקדי טוני ובאמצעותה יציתי שוב קשר ויכולתי למסור את המזוודה ואת הכסף. סוף סוף השלמתי את משימתי. חזרתי לפריז משימות אחרות, דאגות אחרות, בעיות אחרות, פחדים אחרים המתינו לי.

חזרתי לארמון גותייה, והייתי שם ב 6-ליוני 1944. יום הפלישה של בעלות הברית לנורמנדי. אין יותר רכבות מארמון גותייה לפריז. אני צריכה לחזור. יש לי עדיין ציוד רב שזקוקים לו בפריז. באותו יום בוודאי רכבתי באופניים מרחק של 60 70 ק"מ. עד שהגעתי לתחנת הרכבת בעיר LAVAL מאות אנשים כמוני המתינו לרכבת בפריז. אבל לא הרכבת הגיעה אלא אזעקה. דבר שגרם לפניקה ואנשים ברחו מהמקום. אני הייתי סחוטה והרוגה מעייפות. סוף סוף. מצאתי ספסל ריק, הנחתי את התיק מתחת לראשי ונרדמתי. לא שמעתי את ההפגזות ורק כאשר הגיעו האחיות לטפל בפצועים ולפנות את ההרוגים והם רצו לקחת גם אותי, נגעו בתיק שלי, באוצר שלי, ואז התעוררתי. המתנתי לשווא שעות לרכבת, רק רכבת אחת הגיעה מלאה חיילים גרמניים שרצו להגיע לפריז ומשם לגרמניה. לאף אחד אסור היה לעלות עליה. ושוב המדים שלי וסרט הצלב האדום עזרו לי ונסעתי איתם. האנגלים קיבלו אינפורמציה מדויקת והם ירו לא פעם במקלעים על הרכבת. צריך היה לקפוץ לרוץ ולתפוס מחסה בשדות בתקווה לצאת בחיים. נסיעה זו ארכה בוודאי עשרים שעות. התיק שלי ואנוכי הגענו לפריז אבל לא האופניים. הם בטח נגנבו. הייתי זקוקה לאחרים וזה היה מאוד חשוב. לא ניתן היה לקנות אופניים ואני משאירה לדמיונכם לנחש מה שהחברים עשו עבורי.

התכווננו לשחרור ולמאבקים. תפרנו עם סמרטוטים ישנים סרטים עליהם נרשם F.F.I. ראשי תיבות של - FORCES FRANCAISES DE L'INTERIEUR כוחות הפנים של צרפת. בסביבות 16 לאוגוסט 1944, מתחילים קרבות הרחוב ברובעים מסוימים. אבל הגרמנים עדיין כאן והורגים ללא רחמים. גם אנשי המחתרת יורים ללא רחמים. מאחר ולקבוצה שלנו אין מספיק נשק אנו מצטרפים לקבוצת CHARCOT NEUVILLE אשר היתה נותנת לנו את הפקודות והוראות המבצע. הקבוצה שלנו שחררה את מחנה DRANCY שבו היו עדיין קרוב ל- 2000 יהודים שניצלו ולא נשלחו למחנות ההשמדה. האנשים מתכוונים למאבק ברחובות, מקימים בריקאדות, הקרבות ב SAINT-MICHEL מולידה ה PREFECTURE (מטה המשטרה) היו קשים מאוד.

אנשי המיליציה ומשתפי הפעולה לא רצו להכנע. בקבוצות קטנות או ביחידים, הם המתמקמו על גגות הבתים וירו על כל דבר שזז. ברחובות אנשי המחתרת ירו גם הם. היו פצועים ורבים וכן גם הרוגים. קיבלתי נשק כמו כולם. השתתפתי בקרבות כאשר קשר. רכבתי כל הזמן על האופניים. אבל התנועה בדרכים הייתה קשה עבורנו פעם על מנת להגיע מהר יותר הייתי צריכה לקחת אופנוע. חבר הפעיל את האופנוע ואמר לי סעי כמו שאת נוסעת באופניים שלך. הגעתי בשעה היעודה ל PREFECTURE - אני השלמתי את משימתי, אבל איך עוצרים את האופנוע?

הקבוצה היהודית קיבלה הוראה לשמור על PETIT PONT (הגשר הקטן שעל נהר הסיין) על מנת למנוע מהגרמנים אפשרות לפוצצו. בהמשך, קיבלה הקבוצה הוראה להתיצב בכיכר D'ENFER. ROCHEREAU היינו צריכים לשמור על הסדר ולקבל את הגדוד הראשון של חטיבת - LECLERC זה היה רגע נהדר. איזו התרגשות. בערב, כל הפעמונים בפריז צילצלו ואני בכיתי בחושבי על כל אלה שלא זכו להגיע לרגע זה. זה היה משהו חזק, אבל שהגיע מאוחר מאוד. היינו חופשיים אבל המלחמה לא נגמרה. לאחר השחרור חברים רבים כמו LUCIEN RUBEL, מתגייסים לצבא והוא נלחם לצידו של CHARCOT NEUVILLE שנהרג ולוסיין נפצע. זה היה ליד העיר מץ.